

Arrest

nr. 37 360 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BERKTAS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 13 oktober 2000 België binnen. Hij is in het bezit van een Marokkaans paspoort en van een Italiaanse tijdelijke verblijfsvergunning. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 12 januari 2001.

Op 9 maart 2001 treedt verzoeker in België in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 6 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot.

De gemeente deelt aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker mondeling heeft verklaard zich niet bij zijn echtgenote te willen vestigen maar bij een andere persoon.

Uit het politieverlag van 10 december 2008 opgemaakt naar aanleiding van deze aanvraag blijkt dat verzoeker verklaart dat hij alleen woont en dat zijn echtgenote niet bij hem zal komen wonen.

Op 27 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 28 704 van 15 juni 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 19 oktober 2009 wordt verzoeker aangetroffen naar aanleiding van een administratieve controle. Er wordt hem op dezelfde dag een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 8°: oefent een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Heterdaad betreft op zwartwerk tijdens controle door RVA en de politie zone Midow.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij in haar repliekmemoirie om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Waar verzoekende partij op het einde van haar verzoekschrift vraagt de beslissing d.d. 27.02.2009 te vernietigen, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) dat de beslissing d.d. 27.02.2009 reeds eerder het voorwerp uitmaakte van een beroep bij de Raad, dat verworpen werd bij arrest nr. 28 704. De bestreden beslissing in huidig beroep betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2009.

3.2. Ter zitting werpt verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Deze exceptie heeft verwerende partij niet aangevoerd in haar nota, zodat zij dit niet voor het eerst mondeling ter zitting kan doen. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur (in bijzonder: zorgvuldigheidsbeginsel); schending van art. 40bis van de Vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/38/EG.

8.1.1. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer echter de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen daarom te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De uitzonderingen, welke limitatief zijn bepaald in art. 4 van voornoemde wet op de formele motiveringsplicht, moeten strikt worden geïnterpreteerd. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, de verplichting tot uitdrukkelijke motivering niet ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren,

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ..., (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p161.)

8.1.2 Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de feitelijke motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Echter verzoeker is niet visumplichtig, hij is immers gehuwd met een Belgische onderdaan, m.n. mevrouw M.V. Meer nog, beiden zijn gehuwd voor de Belgische ambtenaar van burgerlijke stand te Oostrozebeke (stuk 2).

Het huidige verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker betreft dus, gezien zijn huidige hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis § 2, 10 van de Vreemdelingenwet, het statuut van een met een EU-onderdaan gelijkgestelde, zodat hij thans dan ook kan genieten van al de voordelige bepalingen die van toepassing zijn op de EG-onderdanen.

De DVZ heeft in deze een snelle beslissing genomen, na een controle op de werkvloer en zonder er zich van te vergewissen dat verzoeker al dan niet gelijkgesteld is met een burger van de Unie. Door deze niet-overwogen beslissing, getuigt de DVZ niet van een zorgvuldig bestuur zoals door de algemene beginselen voorbehouden, maar worden tevens de bepalingen van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient mede om deze redenen dan ook vernietigd.

8.1.3 Bovendien wenst verzoeker betreffende zijn statuut bijkomend uitdrukkelijk te verwijzen naar het Europees Gemeenschapsrecht: meer bepaald de richtlijn 2004/38.

Zo bepaalt de Richtlijn: "Het recht van alle burgers van de Unie van Vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend."

Het dient te worden vastgesteld dat verzoeker, gehuwd met een Belgische onderdaan en dus een lid van de Unie, geen vrij verkeer werd verleend. Hij is reeds verschillende jaren werkzaam in een planten- en boomkwekerij te Deerlijk.

Alzo heeft het Europees Hof van Justitie op 08.04.1976 als volgt beslist in het arrest Royer: "la simple omission, par un bénéficiaire de la directive, des formalités légales relatives au séjour ne saurait justifier une décision d'éloignement." M.a.w. de loutere miskening van de verblijfsformaliteiten door een begunstigde van de Richtlijn rechtvaardigt geenszins een verwijderingsbeslissing (zoals in casu) (zie ook L. Wallyn, noot onder R.v.St. van 13.11.1997, nr. 69.587 in Revue des Droits des Etrangers, jaargang 97, nr. 4, blz. 376 e.v.)

Verzoeker wenst te verwijzen naar de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie die stelt dat er geen maatregel van verwijdering kan zijn voor familieleden van een burger van de Unie (supra Arrest Royer, Europees Hof van Justitie, 08.04.1976).

Daarenboven is dit ook de stelling van de rechtsleer, zoals in Martin D., La libre circulation des personnes dans l'Union Européenne, 1995, blz. 215.

Verzoeker verwijst bovendien naar het arrest Lissens waar de Raad van State tot vernietiging over gaat nadat werd vastgesteld dat de betrokkene de status van een EG-gelijkgestelde heeft verworven.

De Raad voegt eraan toe dat de dienst vreemdelingenzaken de nieuw verworven status in acht moet nemen en dat deze status primeert boven de vereisten gesteld door de DVZ (te weten visumplicht).

(R.v. St., Lissens, nr. 41.262, 2 december 1992).

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd zowel in rechte als in feite en dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, vermits hij ze probeert te weerleggen in het verzoekschrift. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te tonen dat hiermee voldaan is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verwerende partij voegt toe dat verzoeker volstrekt illegaal in het Rijk verblijft en hij geen vestigingsrecht heeft verworven in België, zoals hij ten onrechte laat uitschijnen. Uit de feitenuiteenzetting in de nota blijkt duidelijk dat verzoeker op 6 november 2008 een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van een Belg en dat deze aanvraag hem werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat verzoeker instelde tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 28 704 van 15 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers bijlage 35 werd niet meer verlengd en hij diende het grondgebied te verlaten. Verzoeker beroept zich bijgevolg volledig ten onrechte op een legaal verblijf in België en op de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beroept hij zich op de schending van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38) maar de wet van 25 april 2007 integreert deze richtlijn. Deze wet van 25 april 2007 trad in werking op 1 juni 2008 waardoor de omzetting van de richtlijn is geschied en verzoeker zich niet meer op de directe werking ervan kan beroepen. Verzoeker toont niet aan dat de door hem aangehaalde bepalingen worden geschonden.

4.1.3. In de repliekmemoirie benadrukt verzoeker nogmaals dat hij de echtgenoot is van een Belgische onderdaan en vanuit dit standpunt gelijkgesteld wordt met een Belg of een burger van de Unie.

4.1.4.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij niet visumplichtig is gezien zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en dat hij kan genieten van de voordelige bepalingen die van toepassing zijn op EU-onderdanen. Hij verwijst hiervoor naar artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 9 maart 2001 in het huwelijk is getreden met een Belgische onderdaan en dat hij op 6 november 2008 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een EU-onderdaan. Deze aanvraag werd hem geweigerd met als motief dat er geen relatie is tussen beide echtgenoten en dat de echtscheidingsprocedure lopende is, dat de echtgenoten niet samenwonen en dat verzoeker zelf aangeeft dat het niet de bedoeling is dat zijn echtgenote bij hem komt wonen. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 28 704 van 15 juni 2009. Er werd geen cassatieberoep ingesteld.

Hieruit blijkt dat verzoeker reeds verzocht heeft om verblijfsdocumenten in het kader van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan maar dat hem dit geweigerd werd door de ter zake bevoegde overheid en dat deze weigering definitief is. Verzoeker bevindt zich bijgevolg minstens sedert 15 juni 2009 in illegaal verblijf. Nu deze aanvraag in het kader van zijn huwelijk met een Belg definitief geweigerd is en al de gegevens hieromtrent zich in het administratief dossier bevinden, kan verzoeker niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris “een te snelle beslissing” heeft genomen “zonder zich ervan te vergewissen dat verzoeker al dan niet gelijkgesteld is met een burger van de Unie”.

Artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten
(...)*

*8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging
(...)”*

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten en zoals hierboven reeds uiteengezet, werd hij niet toegelaten tot vestiging in het Rijk op basis van zijn huwelijk met een Belg,

zodat hij over een paspoort met visum dient te beschikken om legaal in het Rijk te verblijven. Verzoeker betwist evenmin dat hij zwartwerk aan het verrichten was. Voor dit laatste motief wordt tevens verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het bestreden bevel is genomen ten gevolge van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en omdat hij een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefende zonder daartoe gemachtigd te zijn.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt verwerende partij in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één, of in casu twee, van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoen, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geen uitspraak over een recht op verblijf.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

4.1.4.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de Richtlijn 2004/38 en verwijst hij naar rechtspraak en rechtsleer om te wijzen op zijn recht op vrij verkeer.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet aanduidt welke bepaling van deze richtlijn hij geschonden acht en vervolgens dat de Richtlijn 2004/38 reeds werd omgezet in nationale wetgeving, zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen.

De verwijzing naar arresten van het Europees Hof van Justitie, naar rechtsleer en naar een arrest van de Raad van State zijn in casu niet ter zake dienend, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk de vestiging werd geweigerd als familielid van een EU-onderdaan/Belg en dat verzoeker en zijn echtgenote aan het scheiden zijn en verzoeker niet aantoont dat deze arresten een gelijkaardige situatie als de zijne betreffen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artt. 10 en 11 Verordening 1612/68/EEG van 15.10.1968 en van art. 2 van het KB van 09.06.1999 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit in toepassing van de wet van 30.04.1999.

8.2.1 Artikel 10 van de Verordening 1612/68/EEG van 15.10.1968 bepaalt in het eerste lid: “Met de werknemer die onderdaan is van een Lid-Staat en die op het grondgebied van een andere Lid-Staat is tewerkgesteld mogen zich vestigen, ongeacht hun nationaliteit: a) zijn echtgenoot en bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn [...]” en verder bepaalt art. 11 van dezelfde Verordening: “De echtgenoot van een onderdaan van een Lid-Staat die op liet grondgebied van een Lid-Staat arbeid al of niet in loondienst verricht, alsmede de kinderen onder de 21 jaar of die te

zijn laste zijn hebben liet recht, zelfs indien zij niet de nationaliteit van een Lid-Staat bezitten, om op het gehele grondgebied van die Lid-Staat iedere arbeid in loondienst te aanvaarden.”

Verzoeker is de echtgenoot van mevrouw V. en ongeacht zijn Marokkaanse nationaliteit kan zich hier komen vestigen. Bovendien kan hij hier arbeid, al dan niet in loondienst verrichten, Deze regel wordt zelfs uitgebreid in het KB van 09.06.1999, in de zin dat bepaalde categorieën van vreemde werknemers zijn vrijgesteld van het bezit van een arbeidskaart om te kunnen worden tewerkgesteld. Zo wordt aan het begrip echtgenoot volgens de omzendbrief van 17.12.2008 van de federale minister van Werk en in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38 EG dezelfde toepassing toegekend als deze in art. 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins in het bezit dient te zijn van een arbeidskaart of nog de daartoe vereiste machtiging. Verzoeker kon dus per definitie niet worden betrapt op zwartwerk aangezien hij niet gemachtigd dient te zijn als echtgenoot van een Belgische onderdaan om alhier te worden tewerkgesteld.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat hij in aanmerking komt voor regularisatie conform de richtlijnen van 19.07.2009. De bevoegde Staatssecretaris stelde dat alle betrokken dossier waar een bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten, eerst zullen onderzocht worden op het feit of de aanvrager niet in aanmerking komt voor regularisatie. Welnu, verzoeker is reeds meer dan 5 jaar ononderbroken in België, heeft reeds verschillende pogingen ondernomen om zijn verblijf in regel te stellen, is lokaal duurzaam verankerd en bovendien zeker niet ten laste van het sociaal stelsel van België. Het is onredelijk om aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zich niet dienstig op de door hem aangevoerde bepalingen kan beroepen. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat hij beschikt over een vestigingsrecht in België, dit is echter niet het geval.

De bewering dat hij zou voldoen aan de instructie van 19 juli 2009 doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Overigens blijkt niet dat verzoeker een dergelijke aanvraag zou hebben ingediend, hoewel hij minstens sedert 4 juli 2009 op volstrekt illegale wijze in het Rijk verblijft en hij een bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde.

4.2.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor regularisatie van zijn verblijf en voegt toe dat hij een aanvraag heeft ingediend op 5 oktober 2009, dus voor de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker voegt deze aanvraag bij de repliekmemorie. De bestreden beslissing staat in schril contrast met de politiek van de Dienst Vreemdelingenzaken om geen bevelen uit te vaardigen tegen personen die in aanmerking komen voor regularisatie zoals voorzien door de richtlijnen van 19 juli 2009. Deze inconsequentie van de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet als redelijk worden beschouwd en is in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur.

4.2.4. De Raad stelt vast dat de artikelen 10 en 11 van de Verordening 1612/68/EEG van 15 oktober 1968 waarnaar verzoeker verwijst, werden opgeheven bij artikel 38, 1 van de Richtlijn 2004/38 met ingang van 1 mei 2006. Verzoeker kan niet verwijzen naar deze opgeheven bepalingen.

Zoals reeds werd overwogen bij de bespreking van het eerste middel, blijkt uit de stukken van het dossier dat aan verzoeker de vestiging als echtgenoot van een EU-onderdaan/Belg definitief werd geweigerd en dat hij zich in illegaal verblijf bevindt. Verzoeker voldoet dus niet aan de voorwaarde van artikel 2, eerste lid, 2° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en kan zich niet meer beroepen op de meer gunstige bepalingen die gelden voor familieleden van een EU-onderdaan/Belg.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aantoont dat hij op 5 oktober 2009 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het kader van de inmiddels vernietigde instructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou

verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Verzoeker voert in dit kader evenmin de schending aan van een hogere rechtsnorm.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET